

Naš sugrađanin Miroslav Kovačević okusio je čari bezviznog režima tako što je “bekpekerski” krenuo put zapadne Evrope... U nekoliko priča, preneće nam svoje zanimljive utiske, a možda nekoga i inspirisati i ohrabriti da učini isto...

Svi je doživljavamo kao raj, kao nešto tako blizu a tako daleko, kao “našu”, a postaje nam nalik na Nedodiju iz crtanog filma “Petar Pan”. Nisam imao nikakvih pravih “evropskih iskustava”. Naravno, zanemariću bugarska i grčka iskustva, iscrpljujuće putovanje do mora, gde vas ništa ne interesuje, već samo krajnje odredište. Nedavno, 14. decembra sada već prošle godine, rekoh sebi - neka ide život, idem malo da se “iskuliram” u tu Evropsku Uniju i na neko vreme zaboravim na fakultet, roditelje, rodbinu, prijatelje i sve lepe i ružne stvari koje me okružuju. Jedan od onih osećaja kada hoćeš da pobegneš od svih i od svega i odeš negde... Kupiš kartu u jednom pravcu, odluku o tome doneseš toliko brzo, znajući da te već sutradan neće držati isti osećaj i nećeš otići verovatno nikuda.

Kupovinom karte dolaziš do tačke gde više nema kolebanja i nema nazad, samo napred! Mislim, nemojte pogrešno da me shvatite, lično nisam pobornik ad hoc odluka, jer su nepromišljene i ponekada loše, ali ko jednom nije reskirao u životu taj nije živeo. :)

Uh, dan pred odlazak, pozdravljanje sa bližim/daljim prijateljima i naravno neizbežan alkohol da se malo otera trema. Pozdravljam sobu, roditelje i idem, odlazim. Naravno gledajući da prođem što jeftinije na svom početnom putovanju, biram NJizzair lonj cost kompaniju. Pošto nije postojala direktna veza za moje prvo odredište Barselonu iz Beograda, idem kombi prevozom do Temišvara. Taman još malo vremena da se oprostim od Srbije i razmislim koliko je pametno sve ovo što radim, zašto nisam ostao, zašto mi je sve ovo trebalo... Granicu prelazim bez problema. Hvala bogu, nema vize, jeeeeee! Rumunija, sneg i ja koji iz kombija zveram unaokolo i gledam a ni sam ne znam šta gledam. Pokušavam da dešifrujem reklamne poruke sa bilborda ali mi nešto ne ide. “LJubazni” vozač kombija nas obaveštava da smo stigli na aerodrom. Konačno, posle par sati vožnje imam priliku da stanem na tlo EU! Uff... hladno, krenuo sam u patikama u sred zime... Sva sreća, Španija je i dalje topla u ovo doba godine pa nema potrebe za zimskom obućom. Razgledam aerodrom i frenetično se držim svoje torbe sa laptopom, jedinom vezom sa domovinom jer mi je moja draga telefonska kompanija isključila roming zbog mog “ažurnog” plaćanja računa.

Imam sreću te sam tu sa još jednim Pančevcem, koji mi objašnjava gde je šta i kako šta ide. Nisam vam rekao, ovo je i moj prvi odlazak na aerodrom i prvi let. Tako da mi je prisustvo gospodina bilo neprocenjivo. Čekam let. Naravno, jeftina varijanta mi je ostavila prilično vremena da se upoznam sa enterijerom aerodroma jer sam imao čitavih 3-4 sata do leta, tako da šetkam tama ovamo i pokušavam da “ubijem” vreme i svakog momenta gledam kada će se terminal otvoriti da se liferujem jednog dela svog prtljaga. Šalter je otvoren. Red. Ali, hvala bogu te od 1999. godine imam iskustva u redovima. Samo, ovoga puta se ne čeka šećer i ulje već

Napisao Miroslav Kovačević
petak, 04 mart 2011 00:01

karta za Barsu. Uzimam svoju kartu i sa olakšanjem da nisam preterao sa prtljagom i odlazim do carinika na detaljni pregled ručnog prtljaga. Nema problema, sem raspakivanja i ponovnog pakovanja svih stvari i još malo pa sam u avionu. Lonj cost se pokazao da ima jednu manu - let kasni sat vremena a još nas dodatno zadržavaju jer su neka gospoda rešila da uđu sa popularnim "krmača" torbama u avion, što im se baš i nije pokazalo kao pametna ideja. Nama na užtrb, jer je let zbog nekih tamo pametnjakovića kasnio još pola sata. Ej Srbijo, ovaj Rumunijo!

Avion, preslatke stijurdese koje vam se non-stop smeškaju, razmišljam o Mile High Klubu :) Ma ne, to im je samo deo posla. :) Polećemo, ubrzanje i osećaj koji vam se stvara u stomaku. Krajnje neobičan, kao da se vozite ringišpilom ali jedno 10 puta brže! Počinjem da shvatam zašto NJizzair nudi i sedišta sa viškom prostora za noge, naravno uz doplatu. Da li zbog visine ili umora, kao omamljen spavam. Bude me s' vremena na vreme turbolencije ali nastavljam da spavam. U jednom trenutku shvatam da se približavamo Barseloni, nema spavanja. Sva sreća pa sam pored prozora i svake sekunde gledam kroz omaleni prozor. Prst na fotoaparatu, kako bih uslikao grad,,. Shvatam da sam na pogrešnoj strani aviona i ništa specijalno ne uspevam da "uhvatim"! :(Još malo, pa sam tu. Snovi postaju realnost. Nestručno sletanje pilota i lelujanje aviona levo desno mi potvrđuje i moj saputnik iz Pančeva, komentaron: "- Ovaj mora da je neki nov". Sa ushićenjem izlazim iz aviona i nastavljam ka izlasku iz terminala gutajući sve te nove stvari koje vidim i čujem. Barselonaaaa!